

לבנות את עצמי אחרית

לאמץ תבנית זוגיות משלי

"
שנכננסנו קצת יותר לעומך, היא

הבינה שבעצם היא חוותה כבר זוגיות מסוימת, את הזוגיות של

ההורים שלה, ובשבילה זו לא הייתה חוויה טוביה. הייתה זו את הבדלים ביןי ובין ההורים של?

מה עשייתי שונה מהם? לא הייתה שוםבחירה כלכלית, חברתיות,

עריצית או דתית) שהחרתי באופן שונה? סביר להניח שההתשובה

הכמה היא כן. לא עשית הכל

בדוק כמהם, והו לי בחירות

שונות. זהה את ההוכחות הטובות

ביוורטן לך שאתה יכול. באמת

למצב שיכולים להזכיר לך רגשיך
לפונגו בה כהה. אבל הוא אכן
בחוויה שלך, הזוגיות היא מסוימת.
היא מוקד אב. היא עלולה לפגוע.
והיא נזהרת. ונשمرة. והשמירה
המעוללה מרוחיקה אותה מהיעד
הנכט. כמו אצלה, כך במרקמים
רבים, יש סיבה לך שאנחנו

לאמון והתחלנו לדבר, די מחר היא
סיפה לי על ההורים שלה. אבל
זהו ימים אחדים בלבד, והוא מסכו
בחוויה טובים, אפילו מצוינים.
אבל מה שבעה בפנים לא הניח לי לומר
כן. גם כשהסביר לך עלי, והzahlתי
להגיע לפגישה, זה נגמר די מהר.

אני משקיעה הרבה זמן בלחשוב
זה מה קורא לי. יש בקהל קטן
זה שהוחש לי שלויל אני בכלל לא
רוצה להחתן, שלויל אני עושה
תמיד היה נעים. היו הרבה ויכוחים,
ולעתים קרובות אמריות מעליות,
להציג מהican הדברים נובעים,
לא מכבדות. בעיקר של אבא שלו
כלפי אמא, אבל לפעמים גם הפוך.
ההבנה שלעצמה עוררת לפעמים
לראות את המציגות באור אחר.
או מה עושים? איך מחליפים את
הדים? אך לא נשאים להס-

בשנה האחורונה הפלאפון הפך
אצליל לדמות ראשית. היו ימים
שהוא שתק, לפעמים אפילו
שבועות, או חדש, ואך אחד לא
התקרש להצעיר את הננד של
הדויה, או את ההור שאומרם עלי
שהוא העילי של הישיבה. אלו היו
תקופות לא קלות. הרגשטי שלויל
אני לא מספיק טוביה ורואה, אולי
אין מספיק אנשים שמערכיהם אותו
ואולי פשוט שכחו ממוני.

אבל היו ימים שהוא כן צלצל. אפילו
כמה פעמים ביום אחד, וזה היה
מסובך אפילו יותר. כולן נשמעו
לבחווים טובים, אפילו מצוינים.
אבל מה שבעה בפנים לא הניח לי לומר
להגיע לפגישה, זה נגמר די מהר.
אני משקיעת הרבה זמן בלחשוב
זה מה קורא לי. יש בקהל קטן
זה שהוחש לי שלויל אני בכלל לא
רוצה להחתן, שלויל אני עושה
תמיד היה נעים. היו הרבה ויכוחים,
וזה גם מה שמצפים ממני לעשות.
ואין לי מה לענות לו, לפחות הזה.
אני כבר לא בתعشרים, וגם לא
בתعشרים ושלוש, ודוחתי את זה
בכמה שנים, ואולי אף כבר הגע
הזמן... אז למה אני מרגישה שאני
פשוט לא מסוגלת?

שלנו היא לצמוח מהם.
מילת המפתח בסיפור היא אחריות.
צריך להשתדל מאוד לא להיות
במקומות מסוימים או שופט - לא את
ההורים שלהם, ובוודאי לא את עצמן.
הצייר שהם ציירו בשביב הוא צייר
מודהים. נכון, יש כמה פינות פרומות,
יש כמה חקלים שעוד לא נצבעו -
אבל זו אחריותם שלך, מתחוק הערכה
ואהבה, להשלים את החלקים
החסרים, להתකدم עוד קצת מעבר
למה שקיבלת כדי שתוכל לצייר
ילדים שלך צייר יפה יותר.

הקובתת היא ראש מכך עומק הקשר שעלי ידי 'מכללה ירושלים', מאננת רגשטי, מרצתה ומנחת סדראות | עומק הקשר: 08-6750708

